

Ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου, πίσω ἀπό τό ἱερό βῆμα τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς στήν Κατασκήνωση τῶν Συχαινῶν Πάτρας.

ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ»
ΤΗΛ. +3023920 22252 ΦΑΞ +3023920 25478
Τ.Θ. 4301 - 570 19 ΠΕΡΑΙΑ
http:/www.diakonia-filakon.gr
e-mail: diakonia.filakon@gmail.com
HELLAS

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ στόν Ἅγ. Γερβάσιο Παρασκευόπουλο



Ἡ Πάτρα τό 1964

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 338	ΕΤΟΣ 62ο ΠΛΑΓΙΑΡΙ ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2026	ΤΙΜΗ ΤΕΥΧ. 2.50 ΕΥΡΩ

Ἀδελφότης «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»

Κατασκηνώσεις «ΘΑΒΩΡ» 2026

στην Ελάνη Κασσανδρείας



Εμείς πάμε ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ

Σε προσκαλούμε και σε περιμένουμε.

ΚΟΡΙΤΣΙΑ Β΄-ΣΤ΄ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ: 2-8 Ιουλίου

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ: 23-30 Ιουλίου

ΑΓΟΡΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ: 8-14 Ιουλίου

ΑΓΟΡΙΑ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ-ΛΥΚΕΙΟΥ: 14-22 Ιουλίου

Πληροφορίες: για κορίτσια και αγόρια, τηλ. 6948523945

e-mail: *elathavor@yahoo.com*





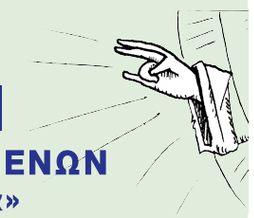

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»

Δ Ι Α Κ Ο Ν Ι Α ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

«Ὁ Ἅγιος Ληστής τοῦ Γολγοθᾶ»

ΤΗΛ. 23920-22252, ΦΑΞ 23920-25478

4301 - 570 19 ΠΕΡΑΙΑ

e-mail: diakonia.filakon@gmail.com

* * *

Ὑπέρ τῶν ἐν Φυλακαῖς ὄντων καί τῶν διακονούντων αὐτοῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
(Αἴτηση ἱερέως)



«Ἐν φυλακῇ ἤμην, καί ἤλθετε πρός με» (Ματθ. 25, 36)

Ἤμουν στή φυλακή καί ἤρθατε νά μέ ἐπισκεφθεῖτε. (Ὁ Κύριος)

* * *

«Ἐφ᾽ ὅσον ἐποιήσατε ἑνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε» (Ματθ. 25, 40).

Ἐφόσον βοηθήσατε ἔστω καί ἕναν ἀπό αὐτούς τούς ἀδελφούς μου, τούς καταφρονημένους, εἶναι σάν νά βοηθήσατε ἐμένα. (Ὁ Κύριος)



Ὧρες μετανοίας ...

* * *



«Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοί ἐλεηθήσονται» (Ματθ. 5, 7).

Ἀδελφοί, ἡ ὅποια εἰσφορά σας δέν εἶναι καθόλου εὐκαταφρόνητη, γιατί μπορεῖ νά προσφέρει ἀνακούφιση στούς ἄπορους κρατουμένους ἀδελφούς μας καί στίς οἰκογένειές τους. Οἱ ἀνάγκες εἶναι πολλές.

ΣΤΕΙΛΕΤΕ τόν ὀβολό σας, ὅπως ἡ χήρα τοῦ Εὐαγγελίου τό δίλεπτο, στή διεύθυνση: **Ἀδελφότητα «Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ», Τ.Θ. 4301-57019 ΠΕΡΑΙΑ,** μέ τή σημείωση γιά τή **Διακονία Φυλακῶν** ἤ **ΚΑΤΑΘΕΣΤΕ** τόν ὀβολό σας στούς παρακάτω Λογαριασμούς Τραπεζῶν:

1. Ἐθνική Τράπεζα Ἑλλάδος: 217/296145-82.
IBAN: GR5001102170000021729614582-SWIFT CODE (BIC): ETHNGRAA

2. Τράπεζα Πειραιῶς: 2200-5200-070510-348

IBAN: GR16 0172 2000 0052 0007 0510 348 BIC:PIRBGRAA

BENEFICIARY: ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ - ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΩΝ

Στήν κατάθεση νά ἀναγράφεται τό ὀνοματεπώνυμο τοῦ καταθέτη, γιά νά τοῦ ἐκδίδουμε τή σχετική ἀπόδειξη.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Ὁ Ἅγιος Γερβάσιος
ὁ νεοφανής
ὁ ἐν Πάτραις
(1877-1964)



Πρῶτα χρόνια

Σέ μιά φτωχή ποιμενική οἰκογένεια τοῦ χωριοῦ Γρανίτσα - σημερινή Νυμφασία - τῆς Γορτυνίας γεννήθηκε ὁ Γεώργιος Παρασκευόπουλος (τό κοσμικό ὄνομα τοῦ Ἁγίου) στά 1877. Ἡ ζωή του ἔμελλε νά σημαδευτεῖ ἀπό δοκιμασίες, οἱ ὁποῖες ἄρχισαν ἀπό πολύ νωρίς.

Ἦταν δέν ἦταν τεσσάρων ἐτῶν, ὅταν ἔχασε τή μητέρα του. Παιδάκι ἀκόμη ἀναγκάστηκε νά ἀναλάβει τή βοσκή τῶν προβάτων, ἐνῶ καθημερινά ὑπέμενε τή σκληρή συμπεριφορά τῆς μητριᾶς του. Παρηγοριά καί καταφύγιό του ἦταν ἡ μάνα ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ Παναγία, γιά τήν ὁποία ἔτρεφε μεγάλη ἀγάπη. Κάποτε στό μοναστήρι τῆς Κερνίτσας, πού ἦταν κοντά στό χωριό του, ἀντικρίζοντας τούς Ἁγίους στίς τοιχογραφίες τοῦ ναοῦ, φώναξε: «**Θεέ μου, κάνε νά κολλήσω κι ἐγώ στόν τοῖχο!**» Ἦταν ἴσως ἡ στιγμή πού ἄναψε στήν καρδιά του ὁ πόθος γιά τήν ἁγιότητα.

Λόγω τῆς μεγάλης του φτώχειας δέν εἶχε τή δυνατότητα νά φοιτήσει στό σχολεῖο. Ὡστόσο χάρη στόν μεγάλο του ζῆλο κατόρθωσε νά τελειώσει τό Δημοτικό Σχολεῖο μέ ἄριστα. Μά οὔτε λόγος γιά νά προχωρήσει παραπάνω. Ἀρχίζει νά ἐργάζεται. Πρῶτα σέ ξυλουργεῖο, μετά σέ ραφεῖο καί σέ παντοπωλεῖο. Μά ἡ δίψα γιά μάθηση τόν καίει. Κάποια μέρα, μέ τό βλέμμα καρφωμένο στήν εἰκόνα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, λέει στή γιαγιά του: «**Νόνα, θά γίνω σάν κι αὐτούς τούς τρεῖς Ἁγίους**».

Σέ ἡλικία **δεκατεσσάρων ἐτῶν**, τό 1891, ὁ Γεώργιος φεύγει ἀπό τό σπίτι του καί φτάνει **στό μοναστήρι τῆς Κερνίτσας**, γιά νά ἀφιερωθεῖ στόν Θεό. Ἐκεῖ ὑποτάσσεται στούς Γέροντες καί κάνει μέ προθυμία ὅλα τά διακονήματα. Ζυμώνει, φουρνίζει, πλένει ροῦχα, καθαρίζει αὐλές. Μέ ταπείνωση ἐκτελεῖ καί τίς πιό ταπεινωτικές ἐργασίες. Παράλληλα φοιτᾶ καί στό σχολεῖο, στό ὁποῖο γιά νά φτάσει χρειάζεται νά ὁδοιπορεῖ ἐπί μία ὥρα καί πλέον.

Οἱ περιστάσεις ὅμως τόν ἀναγκάζουν μετά ἀπό δύο χρόνια νά φύγει ἀπό ἐκεῖ πρός τή **Μονή τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου**, ἀναζητώντας περισσότερη πνευματικότητα. Ἐκεῖ ὑπῆρχε καί Σχολαρχεῖο, ὅπου ὁ Γεώργιος ἤλπιζε νά συνεχίσει τίς σπουδές του. Ὁδοιπορώντας καί ἐκτεθειμένος σέ ποικίλους κινδύνους διήνυσε τήν τεράστια ἀπόσταση ἀνάμεσα στά δύο μοναστήρια, ἀλλά ἡ πείνα καί οἱ πολλές κακουχίες τόν κατέβαλαν. Ἐξουθενωμένος ἔφτασε κάποτε στήν Ἱερά Μονή τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου. Κανείς ὅμως ἐκεῖ δέν τοῦ ἔδωσε σημασία. Πάνω στήν ἀπελπισία του ἄκουσε ἐσωτερικά μιά φωνή νά τοῦ λέει:

«Πήγαινε στή **Μονή Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας** καί σπούδασε στό

Σχολαρχεῖο της».

Μετά ἀπό νέα ὁδοιπορία ἔφτασε στή Μονή αὐτή, ὅπου ὑποτάχθηκε στόν π. Γερμανό καί ἄρχισε πάλι τήν προηγούμενη ἀσκητική του ζωή, σπουδάζοντας συγχρόνως καί στό Σχολαρχεῖο τῆς Μονῆς, ὅπου δέν ἄργησε νά ἀριστεύσει. Τό γεγονός αὐτό ὅμως ἐξήγειρε τόν φθόνο καί τό μίσος τῶν συμμαθητῶν του, οἱ ὁποῖοι τόν συκοφάντησαν χρησιμοποιώντας ὡς ὄργανό τους καί τόν Διοικητή τῆς Χωροφυλακῆς.

Ὁ πειρασμός αὐτός ἔκανε τόν Γεώργιο νά καταλάβει ὅτι ὁ Θεός τόν καλοῦσε νά πάει σέ ἄλλον τόπο. Καί ὁ τόπος αὐτός ἔμελλε νά εἶναι ἡ **Ἱερά Μονή Γηροκομείου** Πατρῶν, πού εἶναι ἀφιερωμένη στήν **Κοίμηση τῆς Θεοτόκου**. Ἐδῶ, κάτω ἀπό τή σκέπη τῆς **Παναγίας τῆς Γηροκομείτισσας**, θά περνοῦσε πλέον ὅλη τή ζωή του.

Στόν ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου

Τόν Νοέμβριο τοῦ 1903 ὁ Γεώργιος **κείρεται μοναχός** καί παίρνει τό ὄνομα **Γερβάσιος**, ἐνῶ τόν Μάρτιο τοῦ 1904 **χειροτονεῖται διάκονος** καί συνεχίζει τίς σπουδές του στό Τρίτο Ἑλληνικό Σχολεῖο Πατρῶν. Στή συνέχεια φοιτᾶ στό ἀνώτερο Φροντιστήριο τῆς **Ριζαρείου Σχολῆς**, τῆς ὁποίας Διευθυντής ἦταν τότε ὁ **Ἅγιος Νεκτάριος**. Ἡ ἁγία ζωή καί τό φωτεινό παράδειγμα τοῦ μεγάλου Ἁγίου ἔγιναν μαγνήτης γιά τήν ἁγνή ψυχή τοῦ νεαροῦ ἱεροδιακόνου, ὁ ὁποῖος μέ πολύ ζῆλο προσπαθοῦσε νά ἀντιγράφει τόν Ἅγιο.

Ἕνας συσπουδαστής του μᾶς παραδίδει τό ἀκόλουθο περιστατικό, τό ὁποῖο προοιώνιζε τή μετέπειτα καρποφόρα διακονία του στόν ἀγρό τοῦ Κυρίου: Κάποια μέρα, πού ὁ Ἅγιος Νεκτάριος τούς δίδασκε Ποιμαντική, ἀπηύθυνε στούς σπουδαστές μιά ἐρώτηση σχε-



Ἡ Ἱερά Μονή Γηροκομείου Πατρῶν

τικά μέ τά καθήκοντα τοῦ ποιμένος τῆς Ἐκκλησίας. Τότε ὁ νεαρός Γερβάσιος ζήτησε τήν ἄδεια νά ἀπαντήσει καί εἶπε: «Καλός ποιμένας εἶναι ὄχι αὐτός πού ἐκτελεῖ τά καθήκοντά του τυπικά, σάν ἐπάγγελμα, ἀλλά ἐκεῖνος πού ὁλόψυχα καί ἐνσυνείδητα εἶναι ἀφιερωμένος στήν Ἐκκλησία. Ἐκεῖνος πού ἀδιάκοπα ἀγωνίζεται νά κάνει βίωμα τοῦ ποιμνίου του τίς ὑποθῆκες τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν Γραφῶν. Ἐκεῖνος πού στηλιτεύει τίς ἀντιδράσεις καί ἀντιμετωπίζει τόν «φαρισαϊσμό» μέ τό μαστίγιο, ὅπως ὁ Κύριος στό ναό τοῦ Σολομῶντος. Ἐκεῖνος πού γίνεται ὑπόδειγμα λιτότητας καί ἀφιλοχρηματίας. Ὁ στοργικός πρός φίλους καί ἐχθρούς. Αὐτός πού προσφέρει τόν ἑαυτό του θυσία προκειμένου νά σώσει τό ἀπολωλός πρόβατο. Μέ μιά λέξη ὁ ἀδιάβλητος σέ ὅλα καί πάντοτε». Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος συγκινημένος τόν καλεῖ κοντά του, τόν εὐλογεῖ καί λέει προφητικά: «**Στό πρόσωπό του βλέπω τόν αὐριανό ἡγέτη τῆς Ἐκκλησίας μας, τόν πραγματικό ποιμένα τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος**».

Ἀριστοῦχος ἀποφοιτᾶ ἀπό τή Ριζάρειο Ἐκκλησιαστική Σχολή καί συνεχίζει τίς σπουδές του στή **Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν**.

Ὁ ποιμήν ὁ καλός

Ἀφοῦ ὑπηρέτησε γιά λίγο ὡς ἱεροκήρυκας στή Μητρόπολη Ὕδρας καί ὡς καθηγητής Θεολόγος στό Γυμνάσιο Σύρου, σπεύδει νά ὑπηρετήσει τήν πατρίδα **ὡς ἱερέας τῶν εὐζωνικῶν ταγμάτων**, παίρνοντας μέρος ἐθελοντικά σέ ὅλους τούς **Βαλκανικούς πολέμους** (1912-1913), στούς ὁποίους διακρίθηκε καί παρασημοφορήθηκε.



Ὁ Ἅγιος Γερβάσιος ὡς στρατιωτικός ἱερέας.

Ὅταν ἐπέστρεψε στή Μονή του, οἱ πατέρες ἤδη τόν εἶχαν ἐκλέξει Ἡγούμενο, διαβλέποντας τά πολλά πνευματικά καί διοικητικά του χαρίσματα. Ἡ Μονή, πού μέχρι τότε ἦταν ἰδιόρρυθμη, μετατρέπεται ἀπό τόν Ἅγιο **σέ**

κοινοβιακή. Βάζει τάξη στήν οἰκονομική διαχείριση τῆς περιουσίας τῆς Μονῆς. Κυρίως ὅμως φροντίζει γιά τήν κάθαρση τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν ἐπιβάλλοντας τήν **ἀκριβή τήρηση τῆς πατερικῆς ἀσκητικῆς παράδοσης**.



Ὁ Ἅγιος ὡς Ἀρχιμανδρίτης (Φέρει τά παράσημα πού ἔλαβε κατά τούς Βαλκανικούς πολέμους)

Ὅλα αὐτά ὅμως προκάλεσαν τήν ἀντίδραση τῆς προηγούμενης διοίκησης τῆς Μονῆς, ἡ ὁποία τοῦ κήρυξε ἀμείλικτο πόλεμο ἐπιστρατεύοντας συκοφαντίες καί κάθε ἄλλο ἀθέμιτο μέσο, γιά νά ἀμαυρώσει τό πρόσωπό του. Ὁ Ἅγιος Γερβάσιος ἐπιθυμώντας τήν εἰρήνη τῆς μοναστικῆς Ἀδελφότητας προτιμᾶ νά παραιτηθεῖ ἀπό τή θέση τοῦ Ἡγουμένου, πρός μεγάλη λύπη ὡστόσο τῶν πατέρων τῆς Μονῆς. Ἀπό ἐδῶ καί πέρα θά ἀφοσιωθεῖ σ᾽αὐτό πού πάντα λαχταροῦσε ἡ ψυχή του: Τό ἱεροκηρυκτικό ἔργο.

Ἀρχικά διορίζεται ἐφημέριος στόν Ἱ. Ναό **Ἁγίας Παρασκευῆς** καί στή συνέχεια τακτικός ἐφημέριος στόν **Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου**. Σάν τόν καλό ποιμένα πού γνωρίζει τά πρόβατά του, γνωρίζει κι αὐτός ἀπό κοντά ὅλους τούς ἐνορίτες του καί στρέφεται μέ ἰδιαίτερο ζῆλο πρός τούς νέους. Τά παιδιά καί οἱ νέοι κατεῖχαν τήν πρώτη θέση στήν καρδιά του. **Εἶναι ὁ πρῶτος πού ἵδρυσε (τό 1923) ἐνοριακά Κατηχητικά Σχολεῖα καί ὁ πρῶτος πού συνέλαβε τήν ἰδέα τῶν ἐκκλησιαστικῶν**



«Βόσκε τά ἀρνία μου»(Ἰω. κα,15)

νηπιαγωγείων.

Ὅταν ἔμπαινε στό ναό ἤ στήν αἴθουσα γιά νά κατηχήσει, ἦταν πάντοτε χαρούμενος καί μέ νεανική διάθεση. Ἀπευθυνόμενος στούς μικρούς μαθητές καί τίς μαθήτριες ἔλεγε: «Γέροντες, προσέχετε! Ἐσεῖς θά φτιάξετε τήν κοινωνία». «Γερόντισσες, προσέχετε! Ἀπό ἐσᾶς ἐξαρτᾶται τό μέλλον τῆς κοινωνίας». Ἔδινε μεγάλη προσοχή στή διαπαιδαγώγηση τῶν κοριτσιῶν. «**Δῶστε μου μητέρες, ἔλεγε, καί ἐάν τά πάντα καταλυθοῦν, παραμείνει ὅμως ἀλώβητος ὁ θεσμός τῆς οἰκογένειας, μή φοβᾶστε. Ἡ γυναίκα μπορεῖ νά ἀποβεῖ παράγοντας πολιτισμοῦ καί δέν τῆς εἶναι συγχωρημένο νά σπαταλάει τόν πολύτιμο καί ἀνεκτίμητο χρόνο της σέ ἀνάξια λόγου πράγματα καί σέ μάταιες ἀπασχολήσεις**».

Ἐργάζεται ἀκατάπαυστα. Ἐξομολογεῖ, κηρύττει, κάνει Κατηχητικά, ἐπισκέπτεται ἀρρώστους. Ἡ ποιμαντική του δράση συνεχίζεται καί κατά τούς καλοκαιρινούς μῆνες. Σ᾽ αὐτούς πού τόν παρακαλοῦσαν νά σταματάει γιά λίγο τό ἔργο του τούς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ, γιά νά ξεκουράζεται, ἀπαντοῦσε μέ τά λόγια τοῦ Κυρίου: «Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται». «Ἀλλά μήπως -ἔλεγε - ὁ διάβολος κάνει διακοπές;... Ἀκριβῶς τό καλοκαίρι εἶναι πού ἐργάζεται καί κινεῖται περισσότερο κι οὔτε στιγμή δέν κάνει ἀνακωχή». Γιά τόν λόγο αὐτό **δημιουργεῖ τό 1946 τίς πρῶτες θερινές κατασκηνώσεις** στόν χῶρο πού βρίσκεται τό μοναστήρι τοῦ προφήτου Ἠλιού. Ἀργότερα (1950) χτίζει εἰδικές ἐγκαταστάσεις στά **Συχαινά Πατρῶν** καί οἱ κατασκηνώσεις μεταφέρονται ἐκεῖ. Τό κέντρο τῆς κατασκηνωτικῆς ζωῆς ἦταν ὁ ναός καί ἡ μυστηριακή ζωή.



Ὁ Ἅγιος μέ κατασκηνωτές στήν κατασκήνωση Συχαινῶν Πάτρας.

Καθ᾽ ὅλη τή διάρκεια τοῦ χρόνου λειτουργοῦσε τέσσερις φορές τήν ἑδομάδα. Ὅταν ἐπρόκειτο νά λειτουργήσει, τήν προηγούμενη νύχτα δέν ἀναπαυόταν σέ κρεβάτι, ἀλλά περνοῦσε ὅλες τίς ὧρες σέ ἕνα κάθισμα. Γι᾽αὐτό καί στή Θ. Λειτουργία ἦταν ἐξαϋλωμένος. Ἀπό μιά κυρία κατατέθηκε ἐγγράφως στόν Μητροπολίτη Πατρῶν ἕνα θαυμαστό γεγονός. Κατά τή διάρκεια μιᾶς Θ. Λειτουργίας εἶδε, τόσο ἡ ἴδια ὅσο καί τό ὑπόλοιπο **ἐκκλησίασμα, ἕνα λαμπερό ἀστέρι νά βγαίνει ἀπό τό τέμπλο τοῦ Ἱεροῦ καί νά σβήνει πάνω ἀπό τό κεφάλι τοῦ Ἁγίου**

Γερβασίου.

Ὁ Ἅγιος πίστευε καί διακήρυττε ὅτι **τό Μυστήριο τῆς Θ. Εὐχαριστίας εἶναι ὁ ἀρραβώνας γιά τόν αἰώνιο γάμο τῆς Οὐρανίου Βασιλείας**. Γι᾽ αὐτό θεωροῦσε ἀδιανόητο νά τελέσει Θ. Λειτουργία καί νά μή κοινωνήσουν τά πνευματικά του παιδιά πού συμμετεῖχαν σ᾽αὐτήν. Ἔτσι ἔβλεπες στίς Θεῖες Λειτουργίες του τό συγκινητικό καί σπανιότατο γιά τήν ἐποχή ἐκείνη θέαμα, νά πλησιάζει ὅλο τό ἐκκλησίασμα, πού τό μεγαλύτερο μέρος του ἦταν νέοι καί νέες, καί νά κοινωνεῖ τά ἄχραντα Μυστήρια. Ὅλα του τά μαθήματα καί τά κηρύγματα εἶχαν ἕναν κοινό ἄξονα: **Ἐξομολόγηση - Θεία Κοινωνία**. Ἔλεγε μάλιστα ὅτι **ἡ πνευματική ἄνοδος τῆς σημερινῆς νεολαίας θά ἐπιτευχθεῖ τότε μόνο, ὅταν μάθει νά ζεῖ μυστηριακά**.



Πρόμαχος τῆς Ὀρθοδοξίας

Ἡ ἐξομολόγηση κατεῖχε τήν πρώτη θέση στό ποιμαντικό του ἔργο. Κυριολεκτικά ἀναλωνόταν στό Μυστήριο αὐτό καί ὑπῆρχαν φορές πού ἐξομολογώντας μέχρι καί μετά τά μεσάνυχτα, περνοῦσε κατευθείαν ἀπό τό ἐξομολογητήριο στό ναό γιά τό μεσονυκτικό, τόν Ὄρθρο καί τή Θ. Λειτουργία. Ἰδιαίτερα χαιρόταν νά ἐξομολογεῖ τούς νέους. Ἀλλά καί οἱ νέοι ἀνταποκρίνονταν στήν ἀγάπη τοῦ πνευματικοῦ τους πατέρα, γι᾽ αὐτό καί κατά ἑκαντοντάδες προσέρχονταν γιά νά ἐξομολογηθοῦν.

Κάποτε ἐξομολόγησε μιά ὑπέργηρη Μικρασιάτισσα, ἡ ὁποία μιλοῦσε μόνο τουρκικά. **Ἐκεῖ ἐπαναλήφθηκε τό θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, μέ τή γιαγιά νά μιλάει τουρκικά, τόν Ἅγιο νά ἀπαντάει ἑλληνικά, καί νά συνεννοοῦνται ἄριστα!**

Ὁ Ἅγιος διακρινόταν ἐπίσης καί γιά τή φλογερή ἀγάπη του στήν Ὀρθοδοξία. Ἦταν αὐστηρός τηρητής τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν ἱερῶν Παραδόσεων. Ἀντίθετος σέ κάθε νεωτερισμό πού δέν συμφωνοῦσε μέ τό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν Πατέρων. Τό σύνθημά του ἦταν: «**Ὀπίσω εἰς τούς Πατέρας καί εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν ἐκείνων**». Ἀκολουθώντας τά δικά τους ἴχνη ἤξερε νά χρησιμοποιεῖ καί τήν «σφενδόνην τοῦ Πνεύματος» ἐναντίον τῶν προβατόσχημων λύκων - τῶν πάσης φύσεως αἱρετικῶν - πού λυμαίνονταν τήν Ἐκκλησία.

Φιλανθρωπική δράση

Ὡς καλός ποιμένας ὁ Ἅγιος φρόντιζε νά θεραπεύει καί τίς ὑλικές ἀνάγκες τῶν φτωχῶν. Πολλές φορές ἔτυχε νά τόν δοῦν τή νύχτα νά διασχίζει τίς φτωχές συνοικίες, γιά νά βοηθήσει τούς ἀναγκεμένους. Ἄλλωστε τό κέντρο τῆς κατηχητικῆς του δράσης τό ἔστησε μέσα στήν καρδιά τῆς προσφυγιᾶς, ἐκεῖ πού βασίλευε ἡ φτώχεια καί ἡ στέρηση. Ἦταν τόση ἡ στοργή του **πρός τούς Ἕλληνες πρόσφυγες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας**, ὥστε ἐκεῖνοι φώναζαν: **«Ξερό ψωμί καί Παπποῦλη θέλουμε!»** Ὀργάνωσε συσσίτια, συγκέντρωνε καί μοίραζε ροῦχα, προστάτευε ὀρφανά, φρόντισε νά βρεῖ ἐργασία σέ ἀπροστάτευτες κοπέλες.

Τήν ἴδια φιλάνθρωπη δράση ἀνέπτυξε καί **κατά τήν περίοδο τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς**. Μέ τά συσσίτια πού ὀργάνωσε ἔσωσε ἀπό τήν πείνα ἑκατοντάδες συμπολίτες του καί κυρίως παιδιά. Πάμφτωχος ὁ ἴδιος, μποροῦσε νά ἀπευθύνεται μέ παρρησία στούς πλούσιους καί νά τούς προτρέπει νά σπάσουν τίς ἁλυσίδες πού τούς κρατοῦσαν δούλους τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Ἀπό τήν ποιμαντική του φροντίδα δέν ἐξαιρέθηκαν καί **οἱ φυλακισμένοι**. Στά πρόσωπά τους ἔβλεπε τόν ἴδιο τόν Χριστό, σύμφωνα μέ τόν λόγο Του: «Ἐν φυλακῇ ἤμην» (Ματθ. κε, 36) Εἶχε συστήσει **Ἐπιτροπή Περιθάλψεως Ἀπόρων Φυλακισμένων** καί φρόντιζε νά διανέμονται σ᾽αὐτούς τρόφιμα καί ρουχισμός. Πολλές φορές πλήρωσε στό Δημόσιο τά χρέη τους, προκειμένου νά ἀποφυλακιστοῦν. Ἐργάστηκε γιά τή βελτίωση τῶν συνθηκῶν διαβίωσης τῶν φυλακισμένων, ἐνῶ παράλληλα μεριμνοῦσε καί γιά τίς οἰκογένειές τους.

Ἡ φροντίδα του αὐτή δέν περιοριζόταν μόνο στό ὑλικό μέρος. Μέ τόν φωτισμένο λόγο του προ-



Ὁ Ἅγιος μέ μαθήτριες τῆς Ἀναπλαστικῆς Σχολῆς Θηλέων.

σπαθοῦσε νά ὁδηγήσει τούς φυλακισμένους στή συναίσθηση καί στή μετάνοια, ἀλλά καί νά τούς ἐνισχύσει μεταγγίζοντάς τους τήν ἐλπίδα στόν Θεό. **Ἀνακαίνισε καί τό ἐκκλησάκι τῶν Φυλακῶν**, γιά νά μή στεροῦνται οἱ κρατούμενοι τήν πνευματική ὠφέλεια καί ἐνίσχυση ἀπό τίς ἱερές ἀκολουθίες.

Τό 1950 ὁ Ἅγιος ἱδρύει τήν **«Ἀναπλαστική Σχολή Θηλέων**

Πατρῶν» μέ σχολές χειροτεχνίας, ραπτικῆς, ὑφαντικῆς, κεντήματος καί πολλές ἄλλες. Ἡ «Ἁγία Ταβιθά», ὅπως ὀνομάστηκε ἡ σχολή, ἔδρασε γιά πολλά χρόνια καί ἀπέδωσε ὑπέροχους καρπούς. Μάλιστα τό 1951 πῆρε τό πρῶτο βραβεῖο στή 16η Διεθνή Ἔκθεση Θεσσαλονίκης.

Τό ἔργο αὐτό, πρωτοποριακό καί πρωτόγνωρο γιά τήν ἐποχή ἐκείνη, **συνδύαζε τή μάθηση μέ τήν πνευματική καλλιέργεια μέσω τῆς κατήχησης καί τῆς μυστηριακῆς ζωῆς**. Ἀμέτρητα κορίτσια μαθητεύοντας στή σχολή αὐτή, ἐκτός ἀπό τήν τέχνη, πού πολλές φορές τούς ἔδινε τά ἐφόδια καί γιά τήν ἐπαγγελματική τους ἀποκατάσταση, μάθαιναν τρόπους καλῆς συμπεριφορᾶς, νοικοκυριό, μαγειρική καί ὅλα ὅσα χρειάζεται νά ξέρει μιά κοπέλα γιά νά κυβερνήσει τό σπιτικό της.

Μέ ὅλα αὐτά - Κατηχητικά Σχολεῖα, ἐκκλησιαστικά νηπιαγωγεῖα, ἐκπαιδευτικά ἐργαστήρια, χριστιανικές κατασκηνώσεις - ὁ Ἅγιος ἀπέβλεπε νά ἐνισχύσει τά θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς οἰκογένειας καί νά προσφέρει ὅσο τό δυνατόν περισσότερους Ἁγίους στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Συκοφαντίες - πολεμική

Ἕνα τέτοιο ἔργο ὅμως ἦταν ἀδύνατο νά μή προκαλέσει τόν φθόνο τοῦ διαβόλου καί τῶν ὀργάνων του. Καί τό πιό συνηθισμένο ὅπλο στίς περιπτώσεις αὐτές εἶναι ἡ συκοφαντία.

Τόν κατηγόρησαν, ἐπειδή τελοῦσε νυχτερινές Θ. Λειτουργίες. Τά χρόνια ἐκεῖνα (ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1930) οἱ ἐργαζόμενοι δούλευαν ἀπό τήν ἀνατολή μέχρι τή δύση τοῦ ἥλιου. Ἑπομένως τά πνευματικά παιδιά τοῦ Ἁγίου δέν μποροῦσαν νά συμμετέχουν στίς Θ. Λειτουργίες πού τελοῦσε ὁ Ἅγιος τίς καθημερινές ἡμέρες καί νά κοινωνοῦν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὅπως τούς εἶχε διδάξει. Θέλοντας λοιπόν νά ἐξυπηρετήσει τίς πνευματικές ἀνάγκες τῶν τέκνων του ὁ Ἅγιος θέσπισε **τίς νυχτερινές Θ. Λειτουργίες**. Οἱ συκοφάντες του -μέσα στούς ὁποίους περιλαμβάνονταν δυστυχῶς καί κληρικοί καί ἐπίτροποι καί κάποιοι ὑψηλά ἱστάμενοι παράγοντες τῆς Πάτρας - διέδιδαν ὅτι κατά τίς νυχτερινές αὐτές Λειτουργίες «συνέβαιναν ὀργιαστικές καταστάσεις»(!) Προφανῶς τούς ἐνοχλοῦσε ἡ ἀθρόα συμμετοχή κυρίως νέων ἀνθρώπων, πού ἦταν ἡ σφραγίδα **τῆς πλούσιας καρποφορίας τοῦ ἔργου τοῦ ταπεινοῦ κληρικοῦ**.

Τήν ἴδια ἐπίθεση δέχτηκε καί γιά τά **βραδινά κηρύγματα** πού ἔκανε μετά τίς 7 μ.μ. γιά νά ἐξυπηρετήσει πάλι τούς ἐργαζόμενους καί τά παιδιά τοῦ Γυμνασίου.

Ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν, παρασυρμένος ἀπό τούς συκοφάντες, δίνει ἐντολή νά σταματήσει τίς νυ-

χτερινές Θ. Λειτουργίες καί νά μεταθέσει τήν ὥρα τοῦ κηρύγματος ἀπό τίς 7 μ.μ. στίς 4 μ.μ. Ἔτσι ὅμως οὐσιαστικά ὁ Μητροπολίτης ἀκύρωνε τό ἔργο τοῦ ζηλωτῆ κληρικοῦ, γιατί τήν ὥρα αὐτή οἱ ἁπλοί ἄνθρωποι, πού ἀποτελοῦσαν τό ἀκροατήριο τῶν κηρυγμάτων του, ἐργάζονταν ἀκόμη.

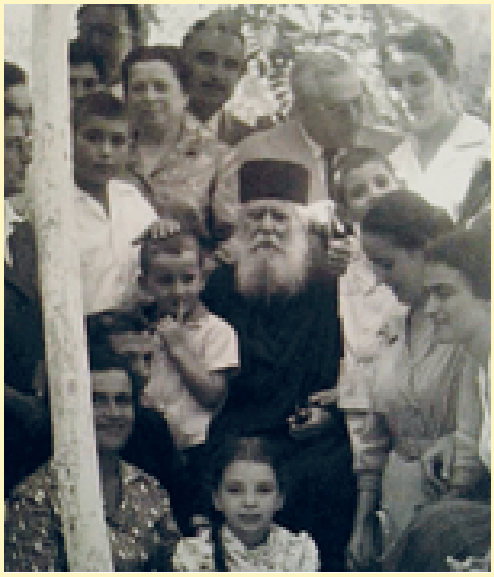

«Ξερό ψωμί καί Παππούλη θέλουμε!»

Παράλληλα ὁ Εἰσαγγελέας ἔδωσε ἐντολή στόν Διευθυντή τοῦ Γ΄ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, Χαράλαμπο Λεκατσᾶ, νά διενεργήσει ἔρευνα παρακολουθώντας τίς νυχτερινές ἀκολουθίες. Αὐτός, ὅταν βρέθηκε μέσα σ᾽ ἐκείνη τήν τόσο κατανυκτική ἀτμόσφαιρα καί ὅταν εἶδε τήν τάξη καί τήν εὐπρέπεια πού ἐπικρατοῦσαν, ἔμεινε ἄφωνος. Προπαντός ὅμως ὅταν ἀντίκρισε δεκάδες νέους καί νέες νά προσέρχονται μέ εὐλάβεια γιά νά κοινωνήσουν, κάτι πού δέν τό εἶχε ξαναδεῖ, βγῆκε ἔξω δακρυσμένος καί ἀναφώνησε: **«Φεύγω, διότι ἐδῶ εἶναι οὐρανός καί ὄχι γῆ»**.

Παρά τίς ἔντονες διαμαρτυρίες τοῦ λαοῦ οἱ συκοφάντες συνέχιζαν τό σκοτεινό ἔργο τους. Κατηγοροῦσαν τόν Ἅγιο ὅτι φανατίζει τούς νέους καί τίς νέες, μέ ἀποτέλεσμα πολλοί νά ἀρνοῦνται τόν γάμο καί νά ἀκολουθοῦν τή μοναχική ζωή. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἁγίου Πατρός εἶναι πύρινη. Τούς ἐλέγχει γιά τήν ὑποκρισία τους, ἐπειδή δέν ἐνοχλοῦνται καθόλου ὅταν οἱ νέοι διαφθείρονται ἀπό τήν ἁμαρτία καί καταστρέφονται, ἀλλά ἐξεγείρονται μόλις κάποιος νέος θελήσει νά ἀφοσιωθεῖ στόν Θεό καί νά Τόν ὑπηρετήσει.

Παρά τίς προσπάθειες πού ἔκανε ὁ Ἅγιος γιά νά εἰρηνεύσει ὁ λαός καί νά σταματήσουν οἱ ἀντιδράσεις, ὁ Μητροπολίτης τόν χαρακτήρισε «ἀνυπάκουο καί ἀντάρτη» καί τόν παρέπεμψε στό Συνοδικό Δικαστήριο. Κατά τήν ἀπολογία του ἡ ἀθωότητά του ἔλαμψε. Οἱ γνῶμες τῶν Ἀρχιερέων διχάστηκαν. Ἐπειδή ὅμως ἔπρεπε νά ἱκανοποιηθοῦν καί οἱ ὑψηλά ἱστάμενοι κατήγοροι, τοῦ **ἐπιβλήθηκε ἑξάμηνη ἀργία καί περιορισμός στήν Ἱερά Μονή Γηροκομείου**. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ φράση πού εἶπε ὁ μακαριστός ἄξιος ἱεράρχης, **ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος**, μετά τή δίκη, στήν ὁποία μετεῖχε καί ὁ

ἴδιος: «**Προστέθηκε ἀκόμη ἕνας δεδιωγμένος ἕνεκεν δικαιοσύνης**».

Κατά τήν ἐπιστροφή τοῦ Ἁγίου Γερβασίου στήν Πάτρα τοῦ ἐπιφυλάχθηκε ἀπό τό ποίμνιό του μιά ἄνευ προηγουμένου ὑποδοχή. Ὁ ἴδιος δέχτηκε ταπεινά τήν ἄδικη ποινή καί προσπάθησε νά μεταδώσει τήν εἰρήνη τῆς ψυχῆς του καί στό πλῆθος πού διαμαρτυρόταν. Ζήτησε ἀπό ὅλους νά συγχωρήσουν τούς συκοφάντες του καί νά δείξουν ἀμνησικακία.

Ἡ ἀποκατάσταση

Ὡστόσο ἡ ὑπόθεση ἔπαιρνε τεράστιες διαστάσεις. Πλῆθος τηλεγραφήματα ἔφταναν καθημερινά τόσο στόν Μητροπολίτη τῆς Πάτρας, ὅσο καί στήν Ἱερά Σύνοδο, ζητώντας τή δικαίωση τοῦ ἀθώου. Τόση ἦταν ἡ πίεση, ὥστε ὁ Μητροπολίτης ἀναγκάστηκε νά διακόψει τήν ποινή πρίν ἀπό τή λήξη της. Καί ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά μέ ἔγκριση τῆς Ἱ. Συνόδου διόρισε τόν Ἅγιο **Πρωτοσύγκελλο τῆς Μητροπόλεώς του.**

Τό 1939 **ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρύσανθος** ἀναζητοῦσε τόν κατάλληλο ἄνθρωπο γιά τή θέση τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Μέ ὑπόδειξη τοῦ καθηγητῆ Παν. Τρεμπέλα διορίζει στή θέση αὐτή τόν ταπεινό λευίτη τῆς Πάτρας. Ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἀείμνηστος καθηγητής, κουράστηκε πολύ γιά νά πείσει τόν Ἅγιο νά δεχτεῖ νά λάβει, ἔστω καί προσωρινά μόνο, τό ἀξίωμα αὐτό.

Κατά τή μαρτυρία πνευματικῶν του τέκνων, ἡ συμπεριφορά του δέν ἄλλαξε καθόλου ὅταν βρέθηκε στή θέση **τοῦ Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν**. Παρέμεινε ἁπλός, λιτός καί φτωχός, ἀπέριττος στήν ἐνδυμασία καί τή βιοτή του. Χαρακτηριστικό εἶναι τό γεγονός ὅτι πρίν πάει στήν Ἀθήνα γιά νά ἀναλάβει τά καθήκοντά του, χρειάστηκε νά γίνει ἔρανος μεταξύ τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν, προκειμένου νά ἀντικατασταθεῖ **τό μοναδικό καί παμπάλαιο ράσο του**. Ἡ δέ ψυχική του κατάσταση, μακριά ἀπό τό ἀγαπημένο του ποίμνιο, ἐκφράζεται στόν λόγο πού εἶπε σέ κάποιο πνευματικό του παιδί πού τόν ἐπισκέφθηκε στή Μονή Πετράκη: «**Ἦταν πειρασμός αὐτό πού μοῦ συνέβη, παιδί μου. Τί ἤθελα ἐγώ ἐδῶ;**» Ἡ ἀξιοζήλευτη γιά



Ὁ Ἅγιος Γερβάσιος (πρῶτος ἀπό ἀριστερά) ὡς Μέγας Πρωτοσύγκελλος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσάνθου.

ἄλλους θέση ἦταν γιά τόν Ἅγιο πειρασμός! Γι᾽ αὐτό καί ὅταν ἀποχώρησε ἀπό τόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο ὁ Χρύσανθος, ἔσπευσε νά ὑποβάλει τήν παραίτησή του μέ μεγάλη του ἀνακούφιση.

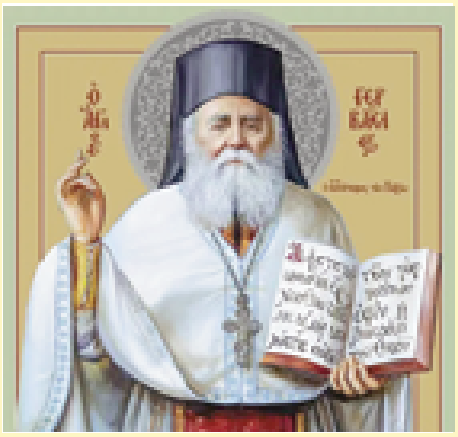

«Δοχεῖον χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος»

Ὁ Ἅγιος Γερβάσιος, ὁ ταπεινός αὐτός λευίτης τοῦ Κυρίου, ὁ ἀκούραστος ἐργάτης τοῦ ἀμπελώνα Του, ὁ φλογερός κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν πατερικῶν παραδόσεων κοσμήθηκε πλούσια μέ τίς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐκτός ἀπό τό **προορατικό** καί **διορατικό** χάρισμα εἶχε λάβει παρά Θεοῦ καί τό χάρισμα τῆς **θαυματουργίας**. Τά θαύματα, κατά τή μαρτυρία αὐτῶν πού τόν ἔζησαν ἀπό κοντά, τελοῦνταν καθημερινά, ἔτσι ὥστε πολλά νά παρέρχονται ἀπαρατήρητα, γιατί θεωροῦνταν πλέον ὡς ἕνα συνηθισμένο φαινόμενο. Θά ἀναφέρουμε ἐλάχιστα, γιά νά γνωρίσουμε «ἐξ ὄνυχος τόν λέοντα».

• Εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη δύναμη κατά τῶν δαιμόνων. Μιά ἡμέρα τῆς Διακαινησίμου, μόλις εἶχε τελειώσει τό λιτό γεῦμα του - ὁ Ἅγιος δέν ἔτρωγε ποτέ κρέας - τοῦ ἔφεραν μιά κοπέλα δαιμονισμένη, γιά νά τῆς διαβάσει ἐξορκισμούς. Μόλις τήν ἔφεραν μπροστά του, ὁ δαίμονας φώναξε σαρκαστικά στόν ἀσκητικό Γέροντα: «Χά, χά,χά! Μέ τήν κοιλιά γεμάτη θά μέ βγάλεις;». Ὁ Ἅγιος τότε εἶπε στούς ἀνθρώπους νά φύγουν καί νά ξαναφέρουν τήν κοπέλα μετά ἀπό σαράντα ἡμέρες. Κι ἐνῶ ἦταν μέρες τοῦ Πάσχα, ἐκεῖνος ἔκανε αὐστηρότατη νηστεία μέ ξηροφαγία, γιά νά καταισχύνει τόν δαίμονα. Ὅταν ξαναέφεραν τήν κοπέλα, αὐτή δέν μποροῦσε νά πλησιάσει, γιατί τό δαιμόνιο φώναζε: **«Φεύγω, φεύγω! Μέ ἔκαψε ἡ ταπείνωσή σου καί ἡ ἄσκησή σου, Γερβάσιε»**.

• Μιά γυναίκα παράλυτη εἶχε φτάσει σέ τέτοιο σημεῖο ἀπελπισίας, ὥστε ἀποφάσισε νά θέσει τέρμα στή ζωή της. Ἐκείνη τήν ὥρα - θυμᾶται ἡ ἴδια ὅτι ἦταν μεσημέρι - ἄνοιξε ἀπότομα ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, παρόλο πού ἦταν κλειδωμένη ἀπό μέσα, καί παρουσιάστηκε μπροστά της ὁ π. Γερβάσιος, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε:**«Τί εἶναι αὐτά πού σκέφτεσαι, παιδί μου; Εἶσαι μέ τό φωτοστέφανο στό κεφάλι καί θέλεις νά τά χάσεις ὅλα; Κάνε ὑπομονή καί ὁ Κύριος θά σέ οἰκονομήσει»**. Τήν παρηγόρησε,

τήν ἐνίσχυσε κι ἔφυγε. Οἱ κατηχήτριες τῆς κατασκήνωσης διηγήθηκαν μετά ὅτι ἐκεῖνο τό μεσημέρι ὁ Ἅγιος, ἐνῶ ἔτρωγε μέ τά παιδιά τῆς κατασκήνωσης, σηκώθηκε ξαφνικά ἀπό τό τραπέζι φωνάζοντας: «Παναγιά μου, χάνεται μιά ψυχή!» καί ἄρχισε νά τρέχει. Μετά ἀπό ὥρα ἐπέστρεψε χαρούμενος καί ἀνακουφισμένος. «Δόξα σοι ὁ Θεός!» εἶπε, «Βοήθησε καί ἄνοιξα τήν πόρτα, σάν νά τήν ἔσπασα, καί τήν ἔσωσα». Ὅπως ἔμαθαν μετά, ὅταν ἔφτασε στό κλειδωμένο σπίτι, **εὐλόγησε τήν κλειδαριά κι ἐκείνη ἄνοιξε μόνη της.**

• Συνήθιζε ὁ Ἅγιος τίς ἡμέρες τῶν Ἀπόκρεω νά ἀνεβαίνει μέ τά κατηχητόπουλα στό Ἡσυχαστήριο, ἐκεῖ ὅπου σήμερα εἶναι ἡ **Ἱ. Μονή Προφήτου Ἠλιού**. Μιά τέτοια μέρα, στίς 17 Φεβρουαρίου 1929, φύτεψε μαζί μέ τά παιδιά μερικά δέντρα γύρω ἀπό τό Ἡσυχαστήριο. Ὁ ἴδιος μάλιστα φύτεψε ἕνα πεῦκο, ἀφοῦ προηγουμένως διάβασε εἰδική εὐχή. Μετά ἀπό 34 χρόνια, τόν Ἰούνιο τοῦ 1963, τό πεῦκο αὐτό κόπηκε μαζί μέ τά ἄλλα δέντρα, γιατί εἶχαν ἀνάγκη ἀπό καυσόξυλα. Ὁ ξυλοκόπος ὅμως πού ἔκοψε τό πεῦκο ἔμεινε κατάπληκτος ἀπό αὐτό πού ἀντίκρισε. **Μέσα στόν κορμό τοῦ πεύκου εἶχε σχηματιστεῖ ἕνας σταυρός, πού εἶχε διάφορα χρώματα.**

Ὁ Ἅγιος γνωστοποίησε τό γεγονός στόν Μητροπολίτη, ὁ ὁποῖος κατέφθασε μέ ὁμάδα χημικῶν.



Ὁ θαυματουργικῶς σχηματισθείς σταυρός στόν κορμό τοῦ πεύκου πού φύτεψε ὁ Ἅγιος.

Αὐτοί χρησιμοποίησαν διάφορα ὑγρά δοκιμάζοντας νά ἐξαλείψουν τόν σταυρό, ἀλλά αὐτός γινόταν ἀκόμη πιό ἔντονος. Διαπίστωσαν ἐπίσης ὅτι στά τέσσερα ἄκρα του **ἦταν σάν ἁγιογραφημένες θαυματουργικά ἡ Γέννηση, ἡ Βάπτιση, ἡ Σταύρωση καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ**. Ἔτσι καί οἱ ἴδιοι ὁμολόγησαν ὅτι πρόκειται γιά ἕνα ὑπερφυσικό φαινόμενο.

Μάλιστα ὁ Ἅγιος εἶχε πεῖ στίς πνευματικές του θυγατέρες, γιά νά διαπιστώσουν ἄν ὄντως πρόκειται γιά θαῦμα, νά ἀνακατέψουν νερό μέ ἀλεύρι καί νά τό σκεπάσουν μέ τό ξύλο αὐτό. Ἄν φουσκώσει ἡ ζύμη, τότε θά εἶναι ἀπό τόν Θεό.

Πράγματι τό ἑπόμενο πρωί ἡ ζύμη εἶχε φουσκώσει, εἶχε ἀνασηκώσει τό ξύλο καί χυνόταν ἔξω ἀπό τό δοχεῖο!

«Τόν δρόμον τετέλεκα...»

Ἐργαζόμενος ἀκατάπαυστα ὁ

Ἅγιος ἔφτασε σάν δέντρο πολύκαρπο στά 87 του χρόνια. Οἱ δοκιμασίες μαζί μέ τίς πολλές ἀσθένειες εἶχαν κλονίσει τήν ὑγεία του. Δέν μποροῦσε πλέον νά σηκωθεῖ ἀπό τό κρεβάτι τοῦ πόνου. Τό πρωί τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1964 ζήτησε ἐπίμονα **τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας**. Ἄρχισε νά τήν καταφιλεῖ ἐπαναλαμβάνοντας τά λόγια πού μέ πολύ πόθο ἔλεγε συχνά, ἐπειδή ἔτρεφε μεγάλη ἀγάπη στήν Θεοτόκο: «**Μανούλα μου, Μανούλα μου, μή μέ ἐγκαταλείπεις**».

Μέ τά λόγια αὐτά παρέδωσε στόν Θεό τήν ἁγία ψυχή του. Τή νύχτα ἐκείνη ἕνα πνευματικό του παιδί, ὁ μετέπειτα Ἁγιορείτης μοναχός Πανάρετος Φιλοθεΐτης, βρισκόταν στόν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ του, ἐπειδή δέν μποροῦσε νά κοιμηθεῖ. Βλέπει τότε **τήν ψυχή τοῦ Ἁγίου νά ἀνεβαίνει στόν οὐρανό λευκοντυμένη καί ἀστραφτερή**. Ἀμέσως φώναξε τή νύφη του καί τῆς εἶπε: «Παρασκευή, ὁ Παππούλης μας ἐκοιμήθη».

Μόλις μαθεύτηκε τό γεγονός, σήμανε συναγερμός στήν Πάτρα. Οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν πένθιμα. Ὅλοι ἄφηναν τίς δουλειές τους κι ἔτρεχαν νά ἀποχαιρετήσουν τόν Πατέρα τους. Ἡ κοσμοσυρροή κατά τήν κηδεία ἦταν πρωτοφανής, ἐνῶ τά στόματα ὅλων ἀναφωνοῦσαν «**Ἅγιος! Ἅγιος!**». Ὅπως καταθέτουν αὐτόπτες μάρτυρες, τή στιγμή πού ἔμπαιναν μέ τή σορό τοῦ Ἁγίου μέσα στόν ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου γιά νά τελεστεῖ ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία, **εἶδαν τόν κεντρικό πολυέλαιο νά κινεῖται σταυροειδῶς**. Συγχρόνως **μιά ἔντονη εὐωδία, πού προερχόταν ἀπό τό ἅγιο Βῆμα, κάλυψε τή σορό**.

Ἐνταφιάστηκε, σύμφωνα μέ τήν ἐπιθυμία του, πίσω ἀπό τό ἱερό Βῆμα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Συ-



Ὁ μακαριστός Γέροντάς μας π. Γερβάσιος Ραπτόπουλος στόν τάφο τοῦ συνωνύμου του Ἁγίου.

χαινῶν, ὅπου βρίσκονταν καί οἱ παιδικές κατασκηνώσεις. **Ὁ τάφος του ἔγινε πηγή θαυμάτων**.

Πενήντα χρόνια παρέμεινε μέσα στή γῆ τό ἁγιασμένο σῶμα τοῦ μεγάλου Πατρός, ὥσπου στίς **29 Ἰουνίου 2014 ἔγινε ἡ ἀνακομιδή τῶν λειψάνων του**, ἐν μέσω τῶν ἰαχῶν τοῦ πλήθους, πού φώναζε «**Ἅγιος! Ἅγιος!**».

Στίς **16 Νοεμβρίου 2023 ἡ Πράξη τῆς ἁγιοκατάταξής του ἀπό τό**

Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἦρθε νά ἐπικυρώσει τή φωνή τοῦ λαοῦ.

Κλείνουμε τήν ἀναφορά μας στόν



Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Χρυσόστομος εὐλογεῖ τόν λαό μέ τήν τιμία κάρα τοῦ Ἁγίου Γερβασίου.

νεοφανή αὐτόν ἀστέρα τῆς Ἐκκλησίας μας παραθέτοντας τμῆμα τῆς ὁμιλίας πού ἐξεφώνησε γι᾽αὐτόν ὁ ἄλλος νεοφανής Ἅγιος, ὁ **Καλλίνικος Ἐδέσσης**, ὁ ὁποῖος εὐλαβοῦνταν ἀπεριόριστα τόν φλογερό ἐργάτη τοῦ Εὐαγγελίου, τόν Ἀρχιμανδρίτη τῆς Πάτρας, στοῦ ὁποίου τήν ἐξόδιο ἀκολουθία μάλιστα παραβρέθηκε καί ἐκφώνησε λόγο ὡς Πρωτοσύγκελλος τότε τῆς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας: Ὁ Ἅγιος κατακλείει τήν ὁμιλία του ὡς ἑξῆς: «Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἀείμνηστος λειτουργός Αὐτοῦ. Ἐκοιμήθη. "Ἀναπαύεται ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ" (Ἀπ. ιδ΄13) Μένει ὅμως τό παράδειγμά του, ἡ ἁγία του ζωή καί ἡ καρποφόρος δράσις του. Μένουν μεταξύ τῶν γνωρίμων αὐτοῦ ἡ ἀσκητική μορφή του, ὁ δυναμικός του χαρακτήρ, ἡ ἀκεραιότης καί ἡ ἀκαμψία του. Μένει εἰς τούς Κληρικούς καί Λαϊκούς τό παράδειγμα τῆς εὐλαβείας, τῆς ὀρθοπραξίας καί Ὀρθοδοξίας. Καί ἔχομεν ἀνάγκην, τήν σημερινήν ἐποχήν μάλιστα, τοιούτων ἀνδρῶν, τοιούτων Μορφῶν, τοιούτων ἑδραίων καί ἀμετακινήτων. Εἰς τήν γενεάν μας, εἰς τήν ὁποίαν ἡ ἐπάρατος σκοπιμότης κλείει τά στόματα, αἱ ὑλιστικαί θεωρίαι καί πεποιθήσεις ξηραίνουν τά ἄνθη τῆς Πίστεως καί τῆς Ἁγιότητος, χρειάζονται εὐθαρσεῖς Πατέρες Γερβάσιοι.

Ἄς εὐχηθῶμεν, ὅπως ὁ Κύριος καί Ἰδιοκτήτης τοῦ Θείου Ἀμπελῶνος, τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, ἀναστήσῃ μιμητάς τοῦ μακαριστοῦ Πατρός. Ἄς δεηθῶμεν "τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τόν θερισμόν αὐτοῦ" (Ματθ. θ΄ 38)

Πηγή: «Ἅγιος Γερβάσιος, ὁ Θεολόγος καί Κατηχητής», Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου. Ἐκδόσεις «ΓΡΗΓΟΡΗ», ΑΘΗΝΑ 2024.



Ἀπό τήν πρώτη Ἀρχιερατική Θ. Λειτουργία μετά τήν ἐπίσημη ἁγιοκατάταξη τοῦ Ἁγ. Γερβασίου.

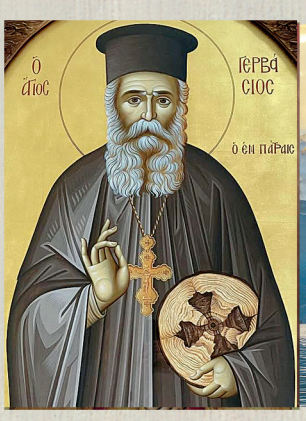

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΦΙΛΟΚΑΛΙΚΕΣ

«Βαλλόμεθα πανταχόθεν. Αἱ ἡμέραι πού διερχόμεθα πονηραί εἰσιν. Ἂς φυλάξωμεν τήν παρακαταθήκην, τήν Ὀρθοδοξίαν ἀλώβητον, ἥν παρελάβομεν, ἣν οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καί θεῖοι πατέρες μᾶς ἐνεπιστεύθησαν, εἰδότες παρά τίνων ἐλάβομεν».

* * *

«Ὁ Ἰησοῦς καί ἡ διάδοχος Αὐτοῦ Ἐκκλησία εἰσερχόμενοι στόν οἰκογενειακό, χριστιανικό οἶκο, τόν σώζουν, τόν ἐξυψώνουν, τόν ἁγιάζουν.».

* * *

«Ἐκκλησία καί Ναός εἶναι ὁ οἰκογενειακός χριστιανικός οἶκος! Διότι ἐκεῖ στό σπίτι αὐτό θά βλέπουμε τήν εὐκλεματοῦσα ἄμπελο, τή μητέρα, ἀνάμεσα στά παιδιά της καί μέ τά παιδιά της προσευχόμενη πρός τόν οὐράνιο πατέρα ὅλων μας. Ἐκεῖ θά δοῦμε τά μικρά παιδιά κάθε πρωί μπροστά στήν εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ καί κάθε ἀπόγευμα νά ἐπικαλοῦνται μέ τό ἰδιαίτερο γλωσσικό τους ἰδίωμα καί λεκτικό τόν Σωτήρα τους καί νά ζητοῦν τήν προστασία καί φύλαξή τους. Τέλος, θά δοῦμε τήν καλή μητέρα καί τόν χριστιανό πατέρα νά προσπαθοῦν νά ἐνσταλάξουν στίς ἁπαλές καρδιές τῶν μικρῶν τους ὅ,τι ὑψηλό, εὐγενές καί ἅγιον μπορεῖ νά τά ἀναδείξει τέκνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί παιδιά τῆς πατρίδας μας καί μέλη χρήσιμα τῆς κοινωνίας. Διότι ὁ Χριστός κατευθύνει τίς σκέψεις τους , θερμαίνει τούς πόθους τους καί τούς ὁδηγεῖ καί εἶναι μαζί τους».

* * *

«Ἐάν ἡ γυναίκα ἀνυψωθεῖ στό βάθρο πού τήν ἐτοποθέτησε ὁ Ἴδιος ὁ Θεός, τότε θά γίνει ὁ παράγοντας ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά καταστήσει τήν κοινωνία ὑγιή. Γιατί ἡ ἐξυγίανση τῆς κοινωνίας εἶναι ἀποκλειστικό ἔργο τῶν γυναικῶν, μέ τήν ἔννοια ὅτι «γυναικεία ἐξυγίανση εἶναι ἡ ἐπίγνωση κάθε γυναίκας ὅτι αὐτή εἶναι ἡ «μήτηρ πάντων τῶν ζώντων» καί ὡς τέτοια μόνο αὐτή μπορεῖ νά ἐμφυσήσει νέα ζωή καί πνοή στίς μέλλουσες γενεές ».

* * *

«Ἡ πρόσκληση τοῦ Ἰησοῦ γιά τούς οὐράνιους γάμους ἀπευθύνεται σέ ὅλους. Πῶς ὅμως θά γίνει ἄξιος ὁ ἄνθρωπος γι᾽ αὐτήν τήν πρόσκληση; Μέ τόν ἀγώνα νά κρατάει ἄσβεστη τή φλόγα τῆς πίστεως, νά ταπεινώνει τό ἐγώ του, νά νικάει τή φιλαυτία, τήν φιλαρέσκεια καί τήν ἀνθρωπαρέσκεια. Νά μένει κωφός σέ κάθε διεστραμμένη ἰδέα πού στρέφεται ἐναντίον τῆς κατά Χριστόν ζωῆς καί τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Νά ἀποφεύγει τήν συναναστροφή μέ τήν διεστραμμένη γενεά τοῦ αἰώνα μας. Νά



δυναμώνει τήν θέλησή του μέ ἔργα ἀγαθά, ἐκπληρώνοντας τίς ἐντολές τοῦ Κυρίου καί μισώντας κάθε ραθυμία. Τέλος, νά ἔχει στό νοῦ του πάντοτε ὅτι ἡ νίκη ἀνήκει στόν νικητή τοῦ σκότους, Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Καί ὅτι θά νικήσει μέσω τῆς πίστεώς του πρός Αὐτόν».

* * *

«Χριστιανική ζωή εἶναι ἡ νίκη τῆς ἀρετῆς κατά τῆς κακίας, τοῦ καλοῦ κατά τοῦ κακοῦ, τῆς ἀγάπης κατά τοῦ ἐγώ καί τῆς ἀδιαφορίας, τῆς πίστεως κατά τῆς ἀπιστίας, τῆς ἐλπίδος κατά τῆς πάσης φύσεως ἀπογοητεύσεως καί ἀποθαρρύνσεως...Καταβάλλει τίς ἄγριες ἐξεγέρσεις τῆς ἐκδικήσεως, τήν ἀντιπάθεια καί τό μῖσος. Ἀποκρούει κάθε ἀμφιβολία γιά τά θέματα τῆς πίστεως. Μέ τήν ἐλπίδα καταπολεμεῖ κάθε δισταγμό καί κλονισμό, τόν ὁποῖο γεννᾶ ἡ ἐπέλευση καί επέλαση τῶν διαφόρων βιοτικῶν ἀναγκῶν καί συμφορῶν».

* * *

«Ὁ χριστιανός ἀφοῦ γίνει αὐτοκράτορας τῶν παθῶν καί τῶν ἀδυναμιῶν του, γίνεται «κοινωνός θείας φύσεως» καί μέτοχος τῆς ἐν τῷ Παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ ζωῆς».

* * *

«Ἡ γυναίκα διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γίνεται ἐκείνη ἡ ὁποία πρώτη τόν ἄκουσε καί διδάχτηκε τί εἶναι ὁ Θεός καί ποῦ καί πῶς πρέπει νά λατρεύει καί νά προσκυνᾶ Αὐτόν. Ἡ χριστιανή γυναίκα γίνεται ἡ σεβαστή μητέρα, ἡ προσφιλής ἀδελφή, ἡ ἀγαπημένη κόρη, τό στολίδι τῆς οἰκογένειας, ἐκείνη πού γεννᾶ στρατιῶτες τοῦ οὐρανίου Βασιλέως καί ἄνθη τοῦ Παραδείσου».

* * *

«Ἡ γυναίκα πού γνωρίζει τήν πραγματική της ἀξία καί τόν ρόλο πού τῆς ἔδωσε ὁ Δημιουργός Θεός, τῆς «διά βίου βοηθοῦ καί συντρόφου τοῦ ἄνδρα», εἶναι ἀνδρεία στήν ψυχή, μέ φρόνημα σταθερό, σεμνή, ἐπιβλητική στήν περιβολή, εὐπρεπής στό βάδισμα, ἀξιοπρεπής κατά τίς συζητήσεις καί κυρία τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιᾶς της στίς ἀναστροφές της ».

* * *

«Ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιά τόν οὐρανό, γιά τόν Θεό. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ πραγματική καί ἀληθινή ζωή, ἡ αἰώνιος ζωή καί ἡ πηγή πάσης ἀδιαταράκτου καί μονίμου χαρᾶς».

* * *

«Ἡ ἀπόκτηση τῆς αἰωνίου ζωῆς ἔχει δικαιώματα καί ἀπαιτεῖ θυσίες καί ζητεῖ καί ἀξιώνει νά προτιμᾶται ἀπό κάθε ὑλικό ἀγαθό».

Ἁγίου Γερβασίου Παρασκευοπούλου



ΝΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ἡμεῖς δέ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν». (Α΄ Κορινθ. 2, 16)

Ὁ χριστιανός πρέπει ν' ἀποβλέπει διαρκῶς πρός τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ν' ἀκολουθεῖ «τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Α΄ Πέτρ. 2, 21). Νά μιμεῖται τήν ἁγιότητά του. Νά εἶναι ὁ Ἰησοῦς τό μοναδικό πρότυπο πρός τό ὁποῖο νά συμμορφώνεται.

Ἄν ὑπάρχουν ἅγιοι, εἶναι γιατί στή ζωή τους μιμήθηκαν τόν τρόπο τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλωστε εἶναι σαφής ἡ προτροπή τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν, ἡ ὁποία ἀφορᾶ τόν καθένα μας: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κἀγώ Χριστοῦ» (Α΄ Κορινθ. 11, 1). Αὐτή τή μίμηση τήν πέτυχαν οἱ Θεσσαλονικεῖς χριστιανοί, πράγμα τό ὁποῖο δέν παρέλειψε νά τό σημειώσει ὁ Ἀπ. Παῦλος στήν πρώτη του κιόλας ἐπιστολή, πού ἀπηύθυνε σ' αὐτούς. «Καί ὑμεῖς μιμηταί ἡμῶν ἐγενήθητε καί τοῦ Κυρίου...» (Α΄ Θεσ. 1, 6).

Αὐτή τή μίμηση ἐπιβάλλεται νά πετύχουμε ὅλοι μας, ἄν θέλουμε νά λεγόμαστε χριστιανοί. Γιατί χριστιανός αὐτό θά πεῖ: **Μιμητής τοῦ Χριστοῦ.**

Ἡ μίμηση αὐτή πρέπει ν' ἀρχίσει ἀπό τόν νοῦ. Πρωταρχικό στόχο αὐτό νά βάλουμε: Νά ἀποκτήσουμε «νοῦν Χριστοῦ». Νά μποροῦμε νά λέμε καί ἡμεῖς αὐτό πού ἔλεγε ὁ Ἀπ. Παῦλος ἐξ ὀνόματος ὅλων τῶν πιστῶν: **«Ἡμεῖς δέ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν»** (Α΄ Κορινθ. 2, 16). Ἡμεῖς ἔχουμε μυαλό Χριστοῦ.

Ἀλλά πῶς μποροῦμε νά τό πετύχουμε αὐτό; Μέ ποιόν τρόπο; Τόν τρόπο μᾶς τόν λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός: «Οἱ τόν ἑαυτῶν νοῦν καθήραντες μιμήσει τοῦ νοός ἐκείνου, ὅνπερ ἡμῶν ὁ Σωτήρ ἀνεδέξατο καί πρός αὐτόν ρυθμίζοντες ὡς ἐφικτόν, οὗτοι νοῦν Χριστοῦ ἔχειν λέγονται». Δηλαδή, αὐτοί πού καθάρισαν τόν νοῦν τους μέσῳ τῆς μίμησης ἐκείνου τοῦ νοῦ, τόν ὁποῖο ἀνέλαβε γιά χάρη μας ὁ Σωτήρας μας, καί ρυθμίζουν τόν δικό τους νοῦ πρός τόν νοῦν

Ἐκείνου, ὅσο αὐτό εἶναι δυνατόν, αὐτοί λέγονται ὅτι ἔχουν «νοῦν Χριστοῦ».

Πρῶτο, λοιπόν, βῆμα εἶναι ἡ κάθαρση τοῦ νοῦ μας, ὁ ἐξαγνισμός τοῦ μυαλοῦ μας, ἀπό τούς χίλιους δυό κακούς λογισμούς, πού κάθε τόσο μᾶς ζαλίζουν. «Τόν ἑαυτῶν νοῦν καθήραντες». Κι αὐτή ἡ κάθαρση πάντα πρέπει νά γίνεται μέ βάση τόν νοῦ τοῦ Κυρίου. «Μιμήσει τοῦ νοός Ἐκείνου». Ὁ νοῦς τοῦ Χριστοῦ ἦταν κρυστάλλινος, διαυγέστατος. Μ᾽αὐτόν τόν νοῦ «ὅνπερ ἡμῶν ὁ Σωτήρ ἀνεδέξατο» νά ρυθμίζουμε καί ἐμεῖς τόν δικό μας νοῦ ὅσο εἶναι δυνατόν, ὅσο γίνεται κατορθωτό, «ὡς ἐφικτόν».



Ἄν, λοιπόν, ἀποκτήσουμε «νοῦν Χριστοῦ», τότε, σάν ἐπακόλουθο, θά ἀποκτήσουμε καί στόμα Χριστοῦ. Στόμα, πού νά λαλεῖ πάντοτε τήν ἀλήθεια καί πάντα τό καλό καί τό ὠφέλιμο. Θ᾽ ἀποκτήσουμε καί μάτια Χριστοῦ. Μάτια γεμάτα συμπάθεια σ᾽ ὅλους τούς ἀνθρώπους. Θ᾽ ἀποκτήσουμε καί χέρια Χριστοῦ. Χέρια γεμάτα ψωμί γιά τούς πεινασμένους καί ροῦχα γιά τούς γυμνούς. Θ᾽ ἀποκτήσουμε καί πόδια Χριστοῦ. Πόδια, πού νά τρέχουν ἀκούραστα τόν δρόμο τοῦ καθήκοντος, τόν δρόμο τῆς ἱεραποστολῆς. Θ᾽ ἀποκτήσουμε καί καρδιά Χριστοῦ. Μιά καρδιά, πού νά χτυπᾶ ἀπό ἀγάπη γιά ὅλο τόν κόσμο.

Ἀδελφοί,

Νά συγκεφαλαιώσουμε αὐτά πού εἴπαμε. Ἄν ἀποκτήσουμε «νοῦν Χριστοῦ», τότε θ᾽ ἀποκτήσουμε καί στόμα καί μάτια καί χέρια καί πόδια καί καρδιά Χριστοῦ.

Ἡ Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου

200 χρόνια



Ἀπρίλιος 1826 - Ἀπρίλιος 2026. **Διακόσια χρόνια** ἀπό τό κορυφαῖο καί ἀνεπανάληπτο γεγονός τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας: **Τήν ἡρωική Ἔξοδο τοῦ Μεσολογγίου**!

Ἄς ἀνατρέξουμε στά γεγονότα. Ἀμέσως σχεδόν μετά τήν κήρυξη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, στίς 20 Μαΐου τοῦ 1821 ἐπαναστάτησε καί τό Μεσολόγγι. Τό 1822 πολιορκήθηκε γιά πρώτη φορά ἀπό **τόν Ὀμέρ Βρυώνη καί τόν Κιουταχή**, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάστηκαν νά ὑποχωρήσουν μέ σοβαρές ἀπώλειες.

Μά ὁ σουλτάνος ἦταν ἀποφασισμένος νά καταλάβει ὁπωσδήποτε τήν πόλη, λόγω τοῦ ὅτι ἀποτελοῦσε **θέση κλειδί** στήν ἐπικοινωνία μεταξύ Ρούμελης (Στερεᾶς Ἑλλάδας) καί Πελοποννήσου. Ἄν εἶχε στά χέρια του τό Μεσολόγγι, θά μποροῦσε εὔκολα ἀπό ἐκεῖ νά στέλνει στρατεύματα στήν Πελοπόννησο, πού ἦταν ἡ καρδιά τῆς Ἐπανάστασης. Γι᾽αὐτό μέ τήν ἀπειλή «τό Μεσολόγγι ἤ τό κεφάλι σου» στέλνει διαταγή στόν Κιουταχή νά κατακτήσει πάσῃ θυσίᾳ τήν πόλη.

Μέσα στό Μεσολόγγι εἶχαν καταφύγει ἀγωνιστές ἀπό τή Μακεδονία, τό Σούλι καί ἄλλες ἑλληνικές περιοχές, γιά νά συνεχίσουν ἐκεῖ τόν ἀγώνα μετά τήν ἀποτυχία τῆς ἐπανάστασης στίς ἰδιαίτερες πατρίδες τους.

Τό 1825 ὁ Κιουταχής μέ ἰσχυρότερες δυνάμεις αὐτή τή φορά ἀρχίζει τή δεύτερη πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου. Μά καί πάλι ὅλες οἱ ἐπιχειρήσεις του ἀποτυγχάνουν. Πρός ἐνίσχυσή του σπεύδει στά τέλη τοῦ 1825 **ὁ Ἰμπραήμ πασάς τῆς Αἰγύπτου**, ὁ ὁποῖος μέ ὕφος ἀλαζονικό εἰρωνεύεται τόν Κιουταχή, πού δέν κατάφερε ἐπί ἐννέα μῆνες νά κυριεύσει «αὐτόν τόν φράχτη», ὅπως χαρακτήρισε τό χαμηλό τεῖχος τοῦ Μεσολογγίου. Καυχήθηκε μάλιστα πώς ὁ ἴδιος θά τόν κυρίευε μέσα σέ δεκαπέντε ἡμέρες.

Ὡστόσο ὁ καιρός περνᾶ, καί παρά τή φοβερή ὑπεροπλία τους οἱ τουρκοαιγύπτιοι δέν ἔχουν σημειώσει καμιά ἐπιτυχία. Λόγω ὅμως τοῦ θαλάσσιου ἀποκλεισμοῦ τά ἑλληνικά πλοῖα ἀδυνατοῦν πλέον νά ἐνισχύσουν τό Μεσολόγγι μέ πολεμοφόδια καί τρόφιμα. Κι ἔτσι ἕνας νέος καί ἀδυσώπητος ἐχθρός ἐμφανίζεται: **Ἡ πείνα**. Γιά νά ἐπιζήσουν οἱ ἡρωικοί πολιορκημένοι, ἀναγκάζονται νά φᾶνε ὅλων τῶν εἰδῶν τά ζῶα - μουλάρια, γαϊδούρια, ἄλογα, σκυλιά, γάτες, ποντίκια - ὅλα τά ἁρμυρίκια τῆς θάλασσας καί τά λιγοστά χόρτα. Μά κάποτε τελειώνουν κι αὐτά. Τόσο οἱ ἀγωνιστές ὅσο καί ὁ ἄμαχος πληθυσμός, ἔχουν καταντήσει σκέλεθρα. Καί ὅμως **οὔτε σκέψη νά παραδοθοῦν**, ἄν καί οἱ προτάσεις τοῦ ἐχθροῦ εἶναι δελεαστικές. Παραμένουν **ψυχικά ἐλεύθεροι** - **«Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι»**, ὅπως ὀνομάστηκαν ἀπό τόν ἐθνικό μας ποιητή - γιατί οἱ ἐσωτερικές τους δυνάμεις εἶναι **«ἡ ὑπέρ Πατρίδος ἀγάπη»** καί **«ὁ ὑπέρ Χριστοῦ ἔρως»**. [1]

[1] *Ἐφημερίδα «Ἑλληνικά Χρονικά». Τήν ἐξέδιδε στό Μεσολόγγι ὁ Ἑλβετός φιλέλληνας Ἰωάννης - Ἰάκωβος Μάγερ.*



Ἡ πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου (1825-1826). Πίνακας τοῦ Παναγιώτη Ζωγράφου.

Μέσα στό Μεσολόγγι ἄλλωστε ὑπάρχει ἕνας βράχος, πάνω στόν ὁποῖο ὅλοι ἀκουμποῦν: **Ὁ Ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ**. Ὁ ταπεινός ἱεράρχης, ὁ ἐμψυχωτής ὅλων κατά τίς δύο πολιορκίες, στίς κρίσιμες αὐτές στιγμές ἀναλαμβάνει πρωτεύοντα ρόλο.

Οἱ ὁπλαρχηγοί μπροστά στό ἀδιέξοδο πού ἔχει δημιουργηθεῖ ἀποφασίζουν νά κάνουν τήν Ἔξοδο. Σ᾽αὐτό συμφωνεῖ καί ὁ ὑπόλοιπος λαός. Ὁ Ἐπίσκοπος παροτρύνει ὅλους νά μεταλάβουν τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. **Πῶς ὅμως θά γινόταν ἡ Θεία Λειτουργία;** Ὄχι μόνο ψωμί δέν ὑπῆρχε, ἀλλά οὔτε ἴχνος ἀπό ἀλεύρι. Πολύ περισσότερο δέν ὑπῆρχε κρασί. Τήν τελευταία σταγόνα ρακί τήν εἶχαν ρίξει στίς πληγές τῶν λαβωμένων. Λοιπόν, τί θά γινόταν; Μέσα στό πολιορκημένο Μεσολόγγι **600 λαβωμένοι, 3.000 μαχητές καί 7.000 γυναικόπαιδα ἔπρεπε νά κοινωνήσουν. Πῶς;**

Μιά παλιά παράδοση τοῦ Μεσολογγίου διασώ-



«Ἡ μετάληψις τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Μεσολογγίου ὑπό τοῦ ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσήφ». Ἔργο Θ. Βρυζάκη.

ζει τό μεγάλο θαῦμα πού συνέβη τότε. Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωσήφ **εὐλογεῖ χῶμα καί ὑφάλμυρο νερό** καί αὐτά προσφέρει στήν ἀναίμακτη ἱερουργία. Οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι κοινωνοῦν καί **στό στόμα τους ἔχουν τήν αἴσθηση τοῦ ἄρτου καί**

τοῦ οἴνου.[2]

Στή συνέχεια ὁ Ἐπίσκοπος κατευθύνεται στή ντάπια (προμαχώνα) τοῦ Μακρῆ καί ἐκεῖ ὑπαγορεύει **τό σχέδιο τῆς Ἐξόδου**. Τό σχέδιο φυσικά τό εἶχαν καταρτίσει οἱ ὁπλαρχηγοί, ἀλλά τή σύνταξη καί τήν ἐπιμελημένη διατύπωσή του εἶχαν ἀναθέσει στόν Ἱεράρχη. Τό ἱστορικό κείμενο ἔχει ὡς ἑξῆς:

«**Ἐν ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος**

βλέποντες τόν ἑαυτόν μας, τό στράτευμα καί τούς πολίτας ἐν γένει μικρούς καί μεγάλους παρ᾽ ἐλπίδα ὑστερημένους ἀπό ὅλα τά κατεπείγοντα ἀναγκαῖα τῆς ζωῆς πρό 40 ἡμέρας καί ὅτι ἐκπληρώσαμεν τά χρέη μας ὡς πιστοί στρατιῶται τῆς πατρίδος εἰς τήν στενήν πολιορκίαν ταύτην καί ὅτι, ἐάν μίαν ἡμέραν ὑπομείνωμεν περισσότερον, θέλομεν ἀποθάνει ὄρθιοι εἰς τούς δρόμους ὅλοι. Θεωροῦντες ἐκ τοῦ ἄλλου ὅτι μᾶς ἐξέλιπεν κάθε ἐλπίς βοηθείας καί προμηθείας, τόσον ἀπό τήν θάλασσαν καθώς καί ἀπό τήν ξηράν, ὥστε νά δυνηθῶμεν νά βαστάξωμεν, ἐνῶ εὑρισκόμεθα νικηταί τοῦ ἐχθροῦ, ἀποφασίσαμεν ὁμοφώνως: **Ἡ ἔξοδός μας νά γίνει βράδυ εἰς τάς δύο ὥρας τῆς νυκτός 10 Ἀπριλίου, ἡμέρα Σάββατον καί ξημερώνοντας τῶν Βαΐων**, κατά τό ἑξῆς σχέδιον ἤ ἔλθη ἤ δέν ἔλθη βοήθεια (...)

Ἐν Μεσολογγίῳ 10 Ἀπριλίου 1826»

Λίγο πιό πρίν εἶχε δημιουργηθεῖ μιά σκηνή, πού φωτίζει δραματικά τήν τραγική θέση τῶν πολιορκημένων. Οἱ ὁπλαρχηγοί εἶχαν προτείνει νά μή πάρουν μαζί τους κατά τήν Ἔξοδο γυναῖκες καί παιδιά - κυρίως τά βρέφη, γιατί ὑπῆρχε φόβος μέ τά κλάματα καί τίς φωνές τους νά τούς προδώσουν. Μετά ἀπό συζήτηση κατέληξαν στήν ἀπόφαση νά θανατώσουν τά νήπια καί τά βρέφη. Κι ἐπειδή θά ἦταν δύσκολο στόν καθένα νά σκοτώσει τά παιδιά του, ἀποφάσισαν νά σκοτώσει ὁ ἕνας τά παιδιά τοῦ ἄλλου...

Ὅταν ἄκουσε τήν ἀπόφαση αὐτή ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωσήφ, σηκώθηκε ὄρθιος, τούς ἐξόρκισε στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ νά μή τολμήσουν νά πράξουν κάτι τέτοιο καί πρόσθεσε ὅτι ἄν τελικά προβοῦν σέ μιά τέτοια ἐνέργεια, θά πρέπει πρῶτον νά θανατώσουν τόν ἴδιο. Ἔτσι ὁ καλός ποιμένας ἀπέτρεψε αὐτό τό ἀπελπισμένο διάβημα, καί στήν παράγραφο 14 τοῦ σχεδίου τῆς Ἐξόδου ἀναγράφηκε μόνο ἡ προτροπή στούς γονεῖς νά ποτίσουν τά βρέφη καί τά νήπιά τους μέ ἀφιόνι, ὥστε νά κοιμηθοῦν καί νά εἶναι ἥσυχα κατά τήν ὥρα τῆς Ἐξόδου. Ἔτσι καί ἔγινε.

Νύχτα λοιπόν τοῦ Σαββάτου τοῦ Λαζάρου, 10 Ἀπριλίου τοῦ 1826 καί καθώς ξημερώνει ἡ Κυριακή τῶν Βαΐων

Εἶν᾽ ἕτοιμα στήν ἄσπονδη
πλημμύρα τῶν ἁρμάτων
δρόμο νά σχίσουν τά σπαθιά
κι ἐλεύθεροι νά μείνουν
ἐκεῖθε μέ τούς ἀδελφούς
ἐδῶθε μέ τόν χάρο.

(Διον. Σολωμός)

[2] Ὁμιλία Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ρωγῶν κ. Φιλοθέου στό «Βῆμα Ὀρθοδοξίας».



Ἡ Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου. Πίνακας τοῦ Σπύρου Παπανικολάου.

Πολλές γυναῖκες ἔχουν ντυθεῖ κι αὐτές ἀντρίκια καί βγαίνουν πολεμώντας.

Τήν ὥρα ὅμως πού πραγματοποιεῖται ἡ Ἔξοδος, ἀκούγεται ξαφνικά μιά φωνή ἀπό τήν πλευρά τῶν ἀμάχων:«Πίσω στίς ντάπιες!» Μεγάλη σύγχυση δημιουργήθηκε. Ὁ Ἐπίσκοπος γυρίζει κι αὐτός πρός τά πίσω, γιά νά προστατέψει τά γυναικόπαιδα. Σέ λίγο συναντᾶ τόν Γιῶργο Τζαβέλα, ὁ ὁποῖος ἐπιβιβάζει σέ ἕνα πλοιάριο γυναῖκες καί παιδιά προσπαθώντας νά τά φυγαδεύσει. Ὁ Τζαβέλας προτρέπει τόν δεσπότη νά ἀνεβεῖ κι αὐτός στό πλοιάριο, γιά νά σωθεῖ.

Ἀλλά ὁ Ρωγῶν Ἰωσήφ, ὡς γνήσιος ὀρθόδοξος ἱεράρχης, **ἀρνεῖται νά ἐγκαταλείψει τό ποίμνιό του γιά νά σώσει τόν ἑαυτό του**.

Μέ λίγους μαχητές καί πολλούς



Ἡ ἀνατίναξη τοῦ Ἀνεμόμυλου.

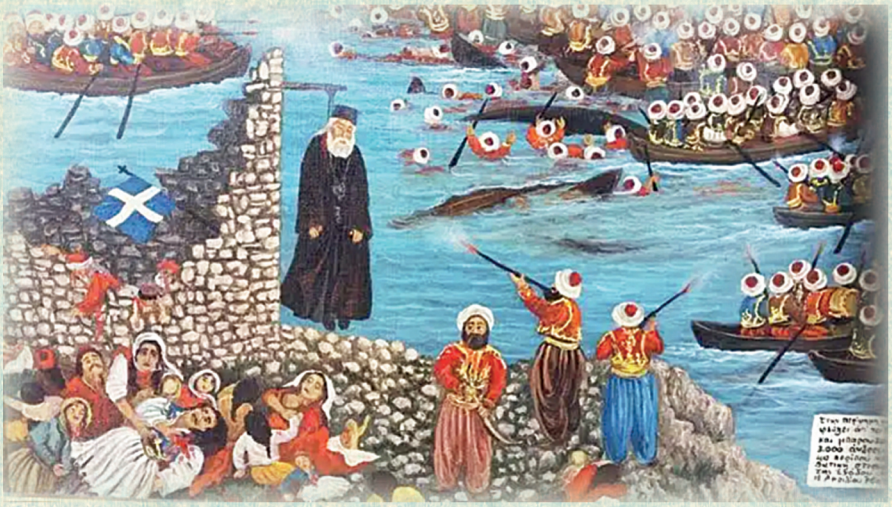

Τό μαρτυρικό τέλος τοῦ Ἐπισκόπου Ρωγῶν Ἰωσήφ

ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

Τραγικός ὁ ἀπολογισμός τῆς Ἐξόδου: Ἀπό τούς 3.000 μαχητές οἱ 1.700 ἔπεσαν νεκροί. Ἀπό τούς ἀμάχους οἱ 5.000 σκοτώθηκαν, ἐνῶ χιλιάδες γυναικόπαιδα στάλθηκαν

ἀμάχους ὁ δεσπότης ταμπουρώνεται στό **νησάκι τοῦ Ἀνεμόμυλου**. Σέ λίγο καταφθάνουν ἐκεῖ οἱ Αἰγύπτιοι τοῦ Ἰμπραήμ καί ξεσπᾶ **σφοδρή μάχη, πού κρατάει μέχρι τό μεσημέρι τῆς Μ. Δευτέρας**. Τότε σώνονται τά βόλια καί μπροστά στή βέβαιη σφαγή κάποιος **βάζει φωτιά στό μπαρούτι καί ὅλοι ἀνατινάζονται**. Λίγο πιό πρίν ἡ ἴδια σκηνή εἶχε διαδραματιστεῖ μέσα στό Μεσολόγγι, ὅπου ὁ **δημογέροντας Χρῆστος Καψάλης** ἀνατινάχτηκε μαζί μέ ὅλους τούς γέροντες, τούς ἀσθενεῖς καί τά γυναικόπαιδια, πού δέν μποροῦσαν νά ἀκολουθήσουν τήν Ἔξοδο.

Ἀπό τήν ἐθελοθυσία τοῦ Ἀνεμόμυλου ὁ Ἐπίσκοπος Ρωγῶν ἐπέζησε τραυματισμένος, γιά νά ἔχει δυστυχῶς ἕνα πιό φριχτό τέλος. Οἱ Αἰγύπτιοι τόν ἅρπαξαν καί **ἀφοῦ τόν κρέμασαν ἀνάποδα τόν ἔγδαραν**. Ἔτσι ἡ ψυχή τοῦ ἱερομάρτυρα φτερούγισε στόν οὐρανό, γιά νά συναντήσει ἐκεῖ τούς ὑπόλοιπους μάρτυρες τοῦ ποιμνίου του, στήν αἰώνια



Ἡ Ἑλλάδα στά ἐρείπια τοῦ Μεσολογγίου. Πίνακας τοῦ Γάλλου ζωγράφου Εὐγένιου Ντελακρουά.



Τά ἀνακατασκευασμένα τείχη καί ἡ πύλη τῆς Ἱερᾶς Πόλεως τοῦ Μεσολογγίου.

στά σκλαβοπάζαρα τῆς Κωνσταντινούπολης καί τῆς Ἀλεξάνδρειας. Μόνο 13 γυναῖκες σώθηκαν - ὅλες Σουλιώτισσες - μαζί μέ 3 ἤ 4 παιδιά.

Ὡστόσο ἰσχύει γιά τό Μεσολόγγι ἡ φράση τοῦ Γάλλου φιλόσοφου Μονταίν:«**Ὑπάρχουν ἧττες πιό θριαμβευτικές ἀπό νίκες**».Ἡ ἡρωική ἀντίσταση καί ἡ τελική θυσία τῶν Μεσολογγιτῶν συγκλόνισε ὅλη τήν Εὐρώπη, ἀναζωπύρωσε τό κίνημα τοῦ φιλελληνισμοῦ καί ἀνάγκασε τίς Μεγάλες Δυνάμεις νά παρέμβουν γιά τή δημιουργία ἀνεξάρτητου ἑλληνικοῦ κράτους. Ὁ ἴδιος ὁ αὐστριακός καγκελάριος Μέττερνιχ, ὁ φοβερός αὐτός ἀνθέλληνας, ἀναγκάστηκε νά πεῖ στόν Σουλτάνο: «Δέν θά μποροῦμε στό μέλλον νά σᾶς βοηθᾶμε ὅπως πρίν. Δυστυχῶς, μεσολάβησε τό Μεσολόγγι».

Τό 1937 μέ Βασιλικό Διάταγμα ἡ πόλη χαρακτηρίστηκε καί ἐπίσημα ὡς «**Ἱερά Πόλις τοῦ Μεσολογγίου**». Εἶναι ἕνας τίτλος μοναδικός γιά ἑλληνική πόλη, σέ ἀναγνώριση τῆς παγκόσμιας ἀκτινοβολίας τοῦ ἀγώνα καί τῆς θυσίας τῶν Μεσολογγιτῶν γιά τήν ἐλευθερία.

Ἄραγε καταλαβαίνουμε τίποτα ἐμεῖς, οἱ Νεοέλληνες, πού ἀπολαμβάνουμε αὐτή τήν ἀκριβοπληρωμένη ἐλευθερία; Πῶς νά συγκρίνουμε τό δικό τους ἀλύγιστο φρόνημα μέ τό πνεῦμα τῆς ὑποχωρητικότητας καί τοῦ συμβιβασμοῦ, πού ἔχει πνίξει τήν ἐθνική μας ἀξιοπρέπεια; Νομίζουμε μήπως πώς ξεπληρώνεται τό χρέος μας απέναντι σ'ἐκείνους τούς γίγαντες ἁπλῶς καί μόνο μέ τή διοργάνωση ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων; Μιμητές περιμένουν στά ἴχνη τους... Ἄν θέλουμε νά ζήσει ἡ Ἑλλάδα.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ
Δ Α Β Ι Δ

Γρεβενά, 11.2.2026

Πρός τήν
ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ ΟΣΙΑΣ ΞΕΝΗΣ
Πλαγιάρι

Μέ τήν παροῦσα ἐπιστολή θά ἤθελα νά σᾶς ἐκφράσω ἀπό καρδιᾶς τίς θερμότερες καί εἰλικρινέστερες εὐχαριστίες μου γιά τήν πολύτιμη καί εὐλογημένη προσφορά σας, ἡ ὁποία συνέβαλε οὐσιαστικά στή διαμόρφωση τοῦ αὐλείου χώρου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου τοῦ Καταστήματος Κράτησης Φελλίου.

Ἡ πράξη σας αὐτή, ἐμπνευσμένη ἀπό τήν Εὐαγγελική ἐντολή τῆς ἀγάπης καί τῆς διακονίας πρός τόν συνάνθρωπο, ἀποτελεῖ ἔμπρακτη μαρτυρία χριστιανικῆς εὐαισθησίας καί γνήσιου ἐνδιαφέροντος γιά τούς ἀδελφούς μας πού δοκιμάζονται στή φυλακή καί ἔχουν ἀνάγκη παρηγοριᾶς, ἐλπίδας καί πνευματικῆς ἐνίσχυσης.

Ἰδιαίτερα στούς δύσκολους καιρούς πού περνᾶ ἡ Πατρίδα μας, μέ τόσες ἀνάγκες καί δοκιμασίες, τέτοιες πράξεις ἔμπρακτης ἀγάπης καί ἀλληλεγγύης ἀποτελοῦν φωτεινό παράδειγμα καί τιμοῦν πολλαπλῶς ὅσους τίς πραγματοποιοῦν.

Σᾶς εὐχαριστῶ καί πάλι ἐκ βάθους καρδίας καί εὔχομαι ὁ Κύριός μας νά σᾶς χαρίζει ψυχική καί σωματική ὑγεία, δύναμη καί ὑπομονή στό ἔργο σας, καθώς καί κάθε εὐλογία σέ ὅλα τά μέλη τῆς ἀδελφότητάς σας.

Μέ πατρικές εὐχές καί εὐχαριστίες
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
Γρεβενών Δαβίδ
Ο ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΔΑΒΙΔ

Ἡ δράση τῆς Διακονίας μας

Ἡ Διακονία τῶν Κρατουμένων **«Ὁ Ἅγιος Ληστής τοῦ Γολγοθᾶ»** δέχεται καθημερινά ἐκκλήσεις γιά βοήθεια, τόσο ἀπό **ἄπορους κρατούμενους καί τίς οἰκογένειές τους**, ὅσο καί ἀπό **ἀποφυλακισθέντες**, οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται νά ξαναστήσουν τή ζωή τους. Σέ ὅλους αὐτούς παρέχεται ἡ ἀνάλογη βοήθεια εἴτε σέ τρόφιμα καί εἴδη ἔνδυσης εἴτε ὡς οἰκονομική ἐνίσχυση γιά πληρωμή δικαστικῶν ἐξόδων, δοσοποίησης ποινῆς ἤ ἀκόμη καί γιά τήν πληρωμή ἐνοικίου κατοικίας καί λογαριασμῶν ρεύματος, νεροῦ κλπ.

Παράλληλα ἡ Διακονία μας προσπαθεῖ νά ἀνταποκρίνεται καί στά αἰτήματα τῶν **Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν τῶν Φυλακῶν** γιά τήν ἐνίσχυση τῶν φιλοπτώχων ταμείων τους ἤ γιά τήν κάλυψη βασικῶν ἀναγκῶν τῶν κρατουμένων. Ἔτσι, κατά τό διάστημα αὐτό στάλθηκαν **παλέτες**, πού περιεῖχαν εἴδη ἀτομικῆς καθαριότητας, ρουχισμοῦ καί ὑπόδησης, καθώς ἐπίσης καί τηλεκάρτες, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τόν μόνο τρόπο ἐπικοινωνίας τῶν κρατουμένων μέ τούς δικούς τους.

Ἐπιπλέον ἡ Διακονία μας ἀπέστειλε οἰκονομική βοήθεια στήν Ἱ**ερά Μητρόπολη Κανάνγκας τοῦ Κονγκό**, μετά ἀπό αἴτημα τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Χαρίτωνος, προκειμένου νά προσφερθεῖ **γεῦμα στούς 600 κρατουμένους**, δεδομένου ὅτι ἐδῶ καί πέντε μῆνες ἔχει διακοπεῖ ἡ σίτισή τους ἀπό τό κράτος... Καί βέβαια ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά μείνει ἀδιάφορη μπροστά σέ ἕνα τέτοιο πρόβλημα τῶν ἀδελφῶν μας.

Παρακάτω δημοσιεύουμε καί τό σχετικό φωτογραφικό ὑλικό.



Εἰδικό Σωφρονιστικό Κατάστημα Νέων Κασσαβέτειας



Σωφρονιστικό Κατάστημα Χαλκίδας



Σωφρονιστικό Κατάστημα Γυναικῶν Ἐλεώνα Θήβας



Σωφρονιστικό Κατάστημα Τρικάλων





Προσφορά γεύματος στούς κρατουμένους τῆς Φυλακῆς Κανάνγκα



Οἱ κρατούμενοι ἐργάζονται μέ χαρά γιά νά ἐγκαταστήσουν τή δεξαμενή νεροῦ, μέ τήν ὁποία ὁλοκληρώνεται τό ἔργο τῆς γεώτρησης στή φυλακή τῆς Κανάνγκας, προσφορά τῆς Διακονίας μας εἰς μνήμην τοῦ ἱδρυτῆ της, μακαριστοῦ Γέροντος Γερβασίου.



ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ»

Τριμηνιαῖο Ὀρθόδοξο Περιοδικό.
Ὄργανο τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος
«Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»
Ἀρ. Ἀδείας 020019

* * *

Ἰδιοκτήτης
Ὀρθόδοξος Ἱεραποστολική Φιλόπτωχος Ἀδελφότης **«Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»**
ΤΗΛ: 23920-22.252
ΦΑΞ: 23920-25.478
Τ.Θ.: 4301, 570 19 ΠΕΡΑΙΑ
e-mail: osiaxeni@hotmail.com
diakonia.filakon@gmail.com

* * *

Ἱδρυτής: Ἀρχιμ. Γερβάσιος Ραπτόπουλος
Ἐκδότης: Ἀδελφότης **«Η ΟΣΙΑ ΞΕΝΗ»**

* * *

Ὑπεύθυνη συντάξεως:
ΜΑΡΙΑ ΓΡ. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ

* * *

Συντάκτες: Ἀρχιμ. ΝΗΦΩΝ
καί Μέλη τῆς Ἀδελφότητος

* * *

Τυπογραφεῖο-Βιβλιοδεσία:
Web printing ΙΚΕ

* * *

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 2,50 Εὐρώ

* * *

Συνδρομές: Ἐτήσια συνδρομή ἐσωτερικοῦ: ΕΥΡΩ 10,00 (Φιλική ΕΥΡΩ 50,00)
Ἐξωτερικοῦ: Χῶρες Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης ΕΥΡΩ 15,00. Λοιπές χῶρες ΕΥΡΩ 20,00.

* * *

Ἐπιστολές, Ἐπιταγές:
Περιοδικό «Χριστιανικοί Παλμοί»
Τ.Θ. 4301, 570 19 ΠΕΡΑΙΑ
ἤ Ἀρ. Λογ.: ΕΤΕ 210/481184-48
IBAN: GR4901102100000021048118448

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΓΕΝΝΗΤΡΙΑΣ

Ἐν ὄψει τῆς πρόσφατης ἐπίσκεψης τοῦ Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας κ.κ. Θεοδώρου στήν Κανάνγκα γιά τήν ἀνακομιδή τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου Παπασαραντόπουλου, ὁ Γέροντάς μας δέχτηκε ἀπό τήν ἐκεῖ Ἱεραποστολή ἕνα αἴτημα. Παρουσιάστηκε ἐπείγουσα ἀνάγκη ἀντικατάστασης τῆς γεννήτριας, πού παρέχει ἠλεκτρικό ρεῦμα στά οἰκήματα τῆς Ἱεραποστολῆς, ἐπειδή ἡ παλιά δέν ἐπαρκοῦσε γιά νά καλύψει ὅλες τίς ἀνάγκες.

Ὁ Γέροντας ἐκτιμώντας τήν ἀναγκαιότητα αὐτή πρόσφερε ἕνα σημαντικό ποσό ἀπό τίς χρηματικές εἰσφορές τῶν ἀνθρώπων γιά τήν Ἱεραποστολή, μέ τό ὁποῖο ἀγοράστηκε ἡ καινούρια γεννήτρια, γεγονός πού προξένησε μεγάλη χαρά καί ἀνακούφιση στά στελέχη τῆς Ἱεραποστολῆς στήν Κανάνγκα.







Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κανάγκας κ. Χαρίτων παρακολουθεῖ τή διαδικασία μεταφορᾶς τῆς γεννήτριας στόν χῶρο τῆς Ἱεραποστολῆς.



Στό τελευταῖο τρίμηνο ἡ **ΔΙΑΚΟΝΙΑ** μας συμπαραστάθηκε καί πάλι ἀπόρους κρατουμένους καί τίς οἰκογένειές τους, καθώς καί Φιλόπτωχα Ταμεῖα Φυλακῶν, πού προσπαθοῦν νά βοηθοῦν τούς φτωχούς φυλακισμένους πού στεροῦνται καί τά πλέον ἀπαραίτητα στήν καθημερινή τους ζωή, καθώς λιγοστεύουν οἱ συνδρομές πού δέχονται οἱ Φυλακές ἀπό ἐθελοντές τῆς ἀγάπης.

Τό ἔργο τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ στίς Φυλακές κατά τό τρέχον τρίμηνο ἔχει ὡς ἑξῆς:

Α΄. Νέες ἀποφυλακίσεις (Πληρωμή ποινῶν ἤ δικαστικῶν ἐξόδων)

Α/Α	Α΄ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ	ΚΡΑΤΟΥΜ.	ΕΥΡΩ
1.	Ροδόπη: Πρωτοδικεῖο	1	1.000,00
	Σύνολο:	1	1.000,00

ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ: ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΘΕΝΤΕΣ: 16.840

Β΄. Οἰκονομική ἐνίσχυση σέ Φιλόπτωχα Ταμεῖα Φυλακῶν:

1. Κορυδαλλός: Ψυχιατρεῖο **1.000,00εὐρώ.**
2. Κασσάνδρα: Ἀγρ. Κατ. Κράτησης **155,00εὐρώ.**
Σύνολο: 1.155,00 εὐρώ

Γ΄. Οἰκονομική ἐνίσχυση σέ κρατουμένους:

1. Οἰκ. ἐνίσχ. κρατ. Ἑλλάδας **2.980,00 εὐρώ.**
2. Οἰκον. ἐνίσχυση κρατ/νων ἐξωτερικοῦ **460 ,00 εὐρώ.**
3. Οἰκ. ἐνίσ/ση πρώην κρατ/νων ἐσωτ/κοῦ **3.354,00 εὐρώ.**
4. Οἰκον. ἐνίσχυση οἰκογ. ἀπόρ. κρατ/νων **8.866,00 εὐρώ.**
5. Οἰκ. ἐνίσ/ση φυγοποίνων. **150,00 εὐρώ.**
6. Λοιπά ἔξοδα **1.143,00 εὐρώ.**
7. Ἀποστολή δεμάτων σέ Φυλακές **60,00 εὐρώ.**
Σύνολο: 17.013,00 εὐρώ.

Γενικό Σύνολο: 19.168,00 εὐρώ.

Μνησθείη Κύριος ὁ Θεός τῶν συνδρομητῶν καί συνδρομητριῶν τῆς ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ «Ὁ Ἅγιος Ληστής τοῦ Γολγοθᾶ» ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ, πάντοτε· νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.